

Andrey Tikhomirov

Suomalais- ugrilaiset kansat

Kielet, muuttoliike, tulli

Andrey Tikhomirov

**Suomalais-ugrilaiset kansat.
Kielet, muuttoliike, tulli**

«Издательские решения»

Tikhomirov A.

Suomalais-ugrilaiset kansat. Kielet, muuttoliike, tulli /
A. Tikhomirov — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-44-981938-3

Kirja kertoo kielistä, kansoista, suomalais-ugrialaisten kansojen muuttoliikkeistä, miten suomalais-ugrilainen yhteisö syntyy, uskomusten muodostumisesta, tapoista, riitoista, rituaaleista. Mukana on useita eri aikoja koskevia historiallisia ja etnografisia lähteitä. Joidenkin suomalais-ugrialaisten kielten lyhyt kielioppi on annettu.

ISBN 978-5-44-981938-3

© Tikhomirov A.
© Издательские решения

Содержание

Suomalais-ugrilaiset kielet	6
Suomalais-ugrilaiset muuttoliikkeet	10
Конец ознакомительного фрагмента.	14

Suomalais-ugrilaiset kansat Kielet, muuttoliike, tulli

Andrey Tikhomirov

© Andrey Tikhomirov, 2020

ISBN 978-5-4498-1938-3

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

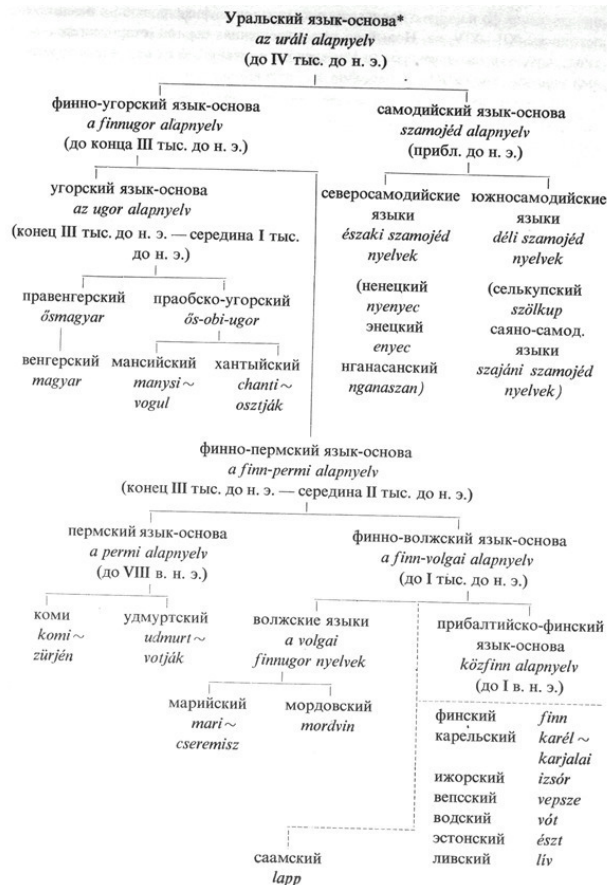
Suomalais-ugrilaiset kielet

Suomalais-ugrilaiset kielet (tai suomalais-ugrilaiset kielet) ovat ryhmä kieliä, jotka liittyvät läheisesti samojeedi kieliin ja muodostavat yhdessä viimeksi mainittujen kanssa suuren geneettisen uralilaisten kielten perheen.

Suomalais-ugrilaiset kielet jaetaan seuraaviin osiin: unkari, jota edustaa unkarin kieli; Ob-ugri, joka koostuu mansi- ja hanti-kielistä, jota puhutaan Ob-joen valuma-alueen pohjoisosassa; Itämeri-suomi kielillä: suomi, viro, libya, vodsky, vepsa, izhora ja karjala; Saamelaiset, jota edustaa saamelainen kieli ja jota puhuvat saamelaisten (lopari), jotka asuvat Kuolan niemimaalla Pohjois-Suomessa, Ruotsissa ja Norjassa; Mordvalainen, jolla on kaksi päämurtaa – Erzya ja Moksha; Mari, joka koostuu niitty-itä- ja vuorenmurteista; Permi, mukaan lukien udmurtti- ja komi kieli komi-zyryan-, komi-permyak- ja komi-jazvin-murreilla.

Samojeedikielet, kielten perhe (muiden luokittelujen, ryhmien mukaan) osana uralilaisten kielten geneettistä yhteisöä. Siihen kuuluvat kielet: neenetsit, enetsit, nganasanit, selkupit, melkein sukupuuttoon sammunut Kamasin, sukupuuttoon kuollut Matorian (moottori), karagasi ja thai. Samojalaiset, vanhentuneet. – Samojeedit (annalistinen – samoyad) (Samiemnestä, saamelaisella kielellä – saamelaisten maa), 1) Samien ja muiden Venäjän pohjoisosien ja Siperian kansojen vanha venäläinen nimi. 2) Kaikkien samoyed-kansojen vanhentunut nimi.

Lisäksi erottuu ns. Ural-rotu, joka vie väliaseaman Mongoloid- ja Kaukasoid-rotujen välillä. Suorat tummat hiukset, tummat silmät, joskus litteät kasvot, voimakkaasti kehittynyt epicanthus (kapea nenä ja kovera selkä) ovat ominaisia. Levitetään nyt Länsi-Siperiaan (hanti, mansi, pohjoinen Altai jne.).

Unkarin kieli on läheisessä geneettisessä suhteessa ob-ugrialaisten kielten kanssa muodostaen suomalais-ugrialaisten ugrialaisten ryhmän. Aikaisemmin lähellä hanten ja mansien kanssa asuneet unkarilaiset miehittivät nykyaikaisen alueen vasta 9. vuosisadalla. Kaikki muut suomalais-ugrilaiset kielet muodostavat suomalaisen ryhmän tai balti-suomi-permi-ryhmän.

Unkarin, suomen ja viron kielet ovat kehittyneitä kirjallisia kieliä, minulla on vanha kirjoitettu kieli. Mordovian, marin, udmurtin, komin, hanten ja mansin kirjalliset kielet syntyivät vasta 20-30-luvulla. 1900-luku.

14. vuosisadan toisella puoliskolla Permin vanha käsikirjoitus luotiin komin kielellä, joka rappeutui 1800-luvulla. Muinainen Permin kirjoitus – 1400-luvulla kirjoitettu kirjoitus. lähetyssaarnaaja Stefan Perm yhden muinaisen komin kielen murteiden perusteella. Kreikan ja slaavilais-venäjän mallin mukaan koottiin erityinen aakkoset, joidenkin liturgisten kirjojen käännökset tehtiin. Nyt poissa käytöstä. Nykyisin siitä säilytetään pieniä muistomerkkejä merkintöjen muodossa kuvakkeisiin ja käsikirjoituskirjoihin, aakkosellisiin luetteloihin jne. Arkinen lähde muinaisen Permin kirjoituksen tutkimiseksi on 1700-luvulla uudelleenkirjoitettu liturgioiden luettelo (ns. Evgenievo-Lepëkhinsky-tekstit). Venäjän aakkoset Vanhasta Permistä, joka on johdonmukainen teksti, joka on kooltaan noin 600 sanaa. Tämä kirjoitus 14-17-luvulla. nautti myös suosiota venäläisten Moskovan kirjanopiskelijoiden keskuudessa, jotka käyttivät sitä salaustekniikkaan.

Muinaiset kirjalliset muistomerkit ovat unkarin (13. s.), Komi (14. s.), Suomi (15—16 cc).

Nykyajan suomalais-ugrilaisille kielille yhteisiä ovat suomalais-ugrilaisesta peruskielestä perittyjä konjugaation, deklinaation ja sananmuodostuksen liittämissä sekä useita satoja yleisiä juuria. Tiettyjen kielten suomalais-ugrilaisessa sanastossa havaitaan säännöllisiä äänen vastaavuuksia. Nykyaikaiset suomalais-ugrilaiset kielet ovat kuitenkin pitkältä erillisestä kehityksestään johtuen kaukana toisistaan sekä kielipiiristä että sanaston suhteen; Ne eroavat myös voimakkaasti äänipiiristä. Yleisistä kielipiiristä voidaan todeta seuraavaa: agglutinatiivinen kielipiirinen järjestelmä, jälkiasentojen käyttö (indoeurooppalaisten kielten ennakkosten sijaan), etuliitteiden puuttuminen (poikkeus on unkarin kieli), adjektiivien muuttumattomuus asemassa ennen määriteltyä sanaa (balti-suomi kielet ovat poikkeus). Suurimmassa osassa suomalais-ugrilaisia kieliä havaitaan vokaaliharmoniaa. Naapurimaiden eri kielet vaikuttivat yksittäisten kielten sanastokokoonpanoon, minkä seurauksena ulkomaisten lainojen koostumus ei ole sama eri kielillä; Esimerkiksi unkarin kielellä on paljon turkkilaisia ja slaavilaisia sanoja, ja suomen kielessä on paljon baltian, saksan, ruotsin ja muinaisen venäjän lainoja.

Nykyaikaiset suomalaiset (Suomalaiset) puhuvat suomea, joka kuuluu länsimaiseen, baltti-suomalaiseen suomalais-ugrialaisten kielten ryhmään. Antropologisesti ne kuuluvat valkoihoisten rotujen tyyppiin.

Arhipova N.P. ja Yastrebov E.V. teoksessa «Kuinka Ural-vuoret löydettiin», Tšeljabinsk, 2. painos, Etelä-Uralin kirjan kustantamo, 1982, s. 146—149, puhutaan unkarin kielitieteilijän ja maantieteilijän Antala Reguliin matkasta Pohjois-Uraliin 40-luvulla. 1800-luku: «Opiskelijavuosiin Reg ajatteli unkarin kielen ja unkarilaisten alkuperää. Miksi hänen maata puhutaan kielellä, joka on niin erilainen kuin naapurimaiden kielet? Missä ovat unkarin kielen lähteet, mistä nykyisten unkarilaisten esi-isät ovat kotoisin Kaakkois-Eurooppaan? Kuulin, että unkarilaiset olivat lähtöisin Uuralista, mutta tämä oli todistettava. Vieraillessaan Pohjois-Suomessa hämmästytti toisaalta suomen ja saamelaisien (Lapin) kielten ja toisaalta unkarin suhde Jatkoaan suomalais-ugrialaista kieltä etnisissä suhteissa Reg päätti mennä Venäjälle. Unkarin tiedeakatemia myönsi hänelle 200 forintia (mikä vastaa 200 kultaruplaa) tieteelliseen tutkimukseen. Vuonna 1841 hän saapui Pietariin, missä hän hallitsi nopeasti venäjän kielen, jatkoi tietämyksensä parantamista. pohjoisten kansojen kielet.

Regulii ymmärsi: Unkarin kielen aseman selvittämiseksi suomalais-ugrialaisten ryhmän kielijärjestelmässä, sen alkuperästä on tarpeen tunkeutua Euroopan Venäjän, Uralin ja Trans-Uralin keski- ja itäisiin alueisiin. Siellä asui salaperäinen mansi-kansa (Voguls), joka oli sitten

Euroopassa vähän tunnettu. 9. lokakuuta 1843 matkustaja matkusti Uraliin Moskovan kautta. 27. lokakuuta hän saapui Kazaniin. Reg kerää matkan varrella materiaalia marien (cheremis), udmurtien (votyaks) ja chuvashien kielestä ja elämästä. Reg tuli 14. marraskuuta 1843 Permiin, josta hänen vaelluksensa kartoittamattomien maiden läpi alkoivat. Poistuttuaan Solikamskista 20. marraskuuta 1843, Reg ylitti Ural-vuorten vesistöalueen, saavutti Turajoen yläjuoksun, josta hän suuntasi harjanteen itäistä rinnettä pohjoiseen Lozvajoen yläjuoksulle. Noin kolme kuukautta asunut mansin keskuudessa hän matkustaa Verkhoturiseen, sitten Irbitiin ja sitten Tavdan ja Tobolin jokeen. Keväällä 1844 Reg kulkee Kondajoen ylöspäin, sitten Pelymujoen ylös, vesiväylän varrella paikoissa hevosen selässä tai jalan vieressä lastatun hevosen vieressä. Uralin itämaista rinnettä pitkin pohjoista Sosvajokea pitkin se saavuttaa Lyapin-joen ja sen sivujoki Khulgan päävesien suolapolarissa. Reg kerää matkansa aikana arvokasta materiaalia elämäntavasta, elämästä ja mansi- ja hanti-kielistä. Hänen nauhoittamat tarinat ja laulut paljastavat näiden ominaisten pohjoisten kansojen henkisen maailman. Vaeltelemassa harvaan asuttua, maantieteilijöille melkein tuntematonta aluetta, Reguli laatii kaavamaiset kartat, joissa näkyvät vuorten, jokien ja asuttujen alueiden nimet. 29. syyskuuta 1844 saavuttaessaan napapiirin, Reg saapui Obdorskiin (nykyään Salekhard) – silloin pieneen kylään, joka koostui vain 40 talosta. Siihen mennessä Ob oli jo jäänyt, ja tundraa pitkin peurallinen Reg oli matkalla Ural-vuorten pohjoiseen kärkeen saavuttaen 21. lokakuuta 1844 Karameren rannikon ja Yugorsky Shar-salmen. Se oli matkansa pohjoisin piste (69° 45 «N»). Marraskuussa hän saapuu Usa-joen valuma-alueelle, Komin asuttamalle alueelle (Zyryans), ja jatkaa tutkimustaan täällä. Sieltä ylittäen Ural-vuoret, Reg ulos vuorille. Berezovo, mutta ei viipy täällä, mutta Pohjoisen Sosvan varrella se nousee Kempazhin suulle. Edelleen pohjoista Sosvaa pitkin se saavuttaa tämän joen lähteet (62° N), jonka Mansi asuu, ja vasta sen jälkeen se menee taas vuorille. Koivu. Täällä Reg talvi, asettaa päiväkirjansa järjestykseen. Reg-matka Uralissa ja Trans-Uralissa tapahtui erittäin vaikeissa olosuhteissa: laitteita ei ollut riittävästi, tarvittavia laitteita ei ollut. Unkarilainen tutkija ajoi venettä pyörteiden jokien varrella, ratsastaa hevosella vuoristoalueilla, hirvien tai koirien valjastamissa kelkuissa ja usein jalka. Yleensä häntä seurasivat oppaat – mansi, hanti tai neenetsi. Utelias tutkija oli aina lähellä tavallisten ihmisten tunteita ja ajatuksia, hän erotti ja arvosti heidän käyttäytymisensä ja moraalinsa jaloja piirteitä. Vastoin tuolloin vallitsevia «villien» käsityksiä Reg totesi: «Epäkulttuuristen kansojen elämässä on sellaisia piirteitä, jotka ansaitsevat yleismaailmallisen tunnustamisen. Sosiaalisessa elämässään havaitaan sellaisia ilmiöitä, jotka osoittavat myötätuntoa ja pahoinpitelyn puuttumista. "Regrevo lähettää Berezovosta tietoja opinnoistaan Unkarin tiedeakatemiaan ja Pietariin. Kirjeessä K. M. Baerille hän kertoi luoneensa kiistatta yhteyden mansi-kielen ja unkarin kielen välille. Koottu mansi-unkari-sanakirja sisältää 2600 mansi-sanaa.»

Arvokkain Reguliin Uralista tuoma materiaali käsiteltiin koko seuraavan elämän ajan. Hän valmisteli pääteoksen «Vogulimaa ja sen asukkaat», julkaistu vuonna 1864 unkariksi Budapestissa kirjoittajan kuoleman jälkeen. Reg piti erittäin tärkeänä alueen nimen tutkimista nykyaikaisissa paikannimissä, mikä antaa meille mahdollisuuden arvioida kansojen uudelleensijoittamista menneisyydessä. Hän rakensi myös ideat tällaisen uudelleensijoittamisen alkuperästä ja historiasta kielten vertailevan analyysin perusteella ottaen huomioon etnografiset tiedot. Reg loi suomalais-ugrilaisien kielten, joihin kuuluvat unkarilaisten, suomalaisten, mansi-, hanti-, komi- ja mari-kielet, geneettisen yhteyden. Erityisesti hämmästyivät mansien ja unkarin kielten samankaltaisuudet. Hän päätteli, että unkarilaiset tulivat esi-isiltä, jotka asuivat kauan sitten Pohjois-Uralissa ja Trans-Uralissa, alueella, jonka Mansi asutti. Nykyaikaiset kielitieteilijät hyväksyvät periaatteessa nämä Reglausunnot. Heidän ideoidensa mukaan ugrilaisten esi-ikäkoti sijaitsi metsäalueella Kaman altaalla ja jonkin verran eteläpuolella. Ensimmäisen vuosituhannen alkupuolella eKr. Ugrilaisyhteisöstä syntyi heimoja, joista tuli myöhemmin unkarilaisten esi-isiä. Jäljelle jääneet ugrilaiset pysyivät tällä alueella pitkään, ja 12-15-luvulla osa heimoista muutti Uralin ulkopuolelle. Reguliimatka Uralin ja Uralin läpi kesti noin puolitoista vuotta (saapuminen Solikamskiin – marraskuu 1843, lähtö

Berezovosta – maaliskuu 1845). Polun pituus oli 5,5 tuhatta km. Aikaisemmin kukaan tutkija ei ole suorittanut niin pitkää ja perusteellista tutkimusta täällä, ei toiminut niin laajalla alueella. Reguliimatka tutustumattoman alueen läpi herätti mielenkiintoa tutkia Pohjois-Uralin luontoa ja väestöä ja osaltaan edistää suomalais-ugrialaisten kansojen tutkimuksen kehittämistä.

Suomalais-ugrilaiset muuttoliikkeet

Suomalais-ugrilaisia kieliä puhuvat kansat asuivat kieliyhteisönsä aikana idässä ja koillisessa Euroopassa, Euroopan ja Aasian rajalla, Ural-vuorilla. Ural-vuoret ovat raja Euroopan ja Aasian välillä, keskittyen Uraliin, meistä tulee euraasialaisia, koska niitä ei voida jakaa itään ja länteen. Siellä muodostettiin vanhimmat yhteisöt, jotka myöhemmin saivat indoeurooppalaisten nimet, samoin kuin muidenkin kieliryhmien, erityisesti suomalais-ugrilaisten kansojen nimet. Indoeurooppalaisen yhteisön muodostumisen kronologiset vaiheet: 1. Noin 70 tuhatta vuotta sitten jotkut Afrikasta tulevat maahanmuuttajat asuivat Pohjoisnavan alueella, mutta kun jäätiköt saapuivat (Valdai-jäätyminen vastaa Wurmia, Vislinsiä ja Wisconsinia), ihmiset alkoivat vetäytyä etelään; 2. Vuosina 70—11 tuhatta vuotta sitten, jolle oli ominaista yleinen jäähtyminen, jatkuu ihmisten vetäytyminen pohjoisesta eteläiseen Euraasiaan; 3. 11—10 000 vuotta sitten, holoseenikausi, indoeurooppalaisen yhteisön muodostuminen Etelä-Uralin alueelle. Etelä-Uralin, Kaspianmeren ja Aral -meren välisestä «Suuresta Steppestä» tulee monien kansojen muuttoliike. Kuuluisa intialainen julkishenkilö Tilak väitti, että intialaisten kotimaa on arktinen alue, koska muinaiset vedat kuvaavat aluetta, jossa puoli päivää ja puoli yötä.

Suuren Uralin (Ural-vuoret) alueella 4. vuosituhannen lopulla eKr. e. muodostetaan muinaisin Ural-yhteisö, johon kuuluvat suomalais-ugrilaiset kansakunnat (muodostettu erilliseen yhteisöön 3. vuosituhannen lopulla eKr.) ja samojeedit (muodostettu erilliseen yhteisöön 1. vuosituhannen lopulla eKr.). Kolmen vuosituhannen lopulla eKr. e. Suomalais-ugrilaiset muuttivat eteläisen Uralin alueelle muinaisten indoeurooppalaisten lähdön jälkeen suolarautamalmien ehtymisen vuoksi (ne kehitettiin ns. Varissa, arkeologit kutsuivat näitä löydettyjä siirtokuntia «kaupunkien maaksi»). Perustuu ugrilaiseen peruskieleen 3. vuosituhannen lopulla eKr. e. – 1. vuosituhannen puolivälissä eKr. e. Etelä-Uralin alueella muodostetaan oikeiden unkarilaisten (unkarilaiset) ja Praobsko-ugrilaisten (hanti, mansi) kansakuntien yhteisöä; 3. vuosituhannen lopulla eKr. e. – 2. vuosituhannen puolivälissä eKr. e. Suomalais-permiläisen peruskielen perusteella muodostetaan permi (komi, udmurtit) ja suomi-volga (mari, mordovit, saamelaiset, suomalaiset, ishora, vodi tai vod, veps, virolaiset, liivit) kansojen yhteisö.

Uralilaisten (suomalais-ugrilaisten ja samokedisten) turkkilaisten, mongolien ja Tungus-Manchu -kielten esi-ikäiskodit sijaitsivat Euroopan koillisosassa, mikä todistaa ikivanimman Nostratian kieliryhmän olemassaolon todellisuuden. Arkeologisina kulttuureina, jotka voitaisiin korreloida yleiseurooppalaisen indoeurooppalaisen kulttuurikompleksin alueen kanssa, tutkijat kutsuvat Khalaf-, Ubeyd-, Chatal-huyuk -viljelmää Lounais-Aasiassa ja Kuro-Araksinia Kaukasiassa. Näiden tutkijoiden mukaan indoeurooppalaisten toissijainen esi-isänsäntö oli Pohjois-Mustanmeren alue, jossa heidän uudelleensijoittamisensa juontavat juurensa III vuosituhannen eKr. e. Indoeurooppalaisen perheen eteläpuolella voi olla muodostunut semitiini-hamiittisen (afrasialainen) kieliperheen ydin. Kartvelin alkukielen kantajat ilmeisesti asuivat indoeurooppalaisten pohjoispuolella ja dravidien alkukielen itäpuolella. Tähän epämiellyttävään kieliryhmään kuuluu indoeurooppalaisia, semitaaleja, hamitilaisia tai afrasialaisia, kartvelilaisia, uralilaisia, dravidialaisia, turkkilaisia, mongolisia, Tunguso-Manchu, Tšukchi-Kamtšatkalaisia ja mahdollisesti eskimo Aleutian kieliperheitä. Tämän valtavan makroperheen kieliä puhuu nyt yli 2/3 maailman väestöstä. Tieteelliset tutkimukset ovat osoittaneet indoeurooppalaisten, semiittisten, hamiittisten, uralilaisten, altailaisten ja joidenkin kielten yhdistämisen suuriin nostraattisiin kieliryhmiin. Tämä makroperhe on kehittynyt Ylä-paleoliittisessa tilassa Lounais-Aasian alueella ja sen viereisillä alueilla. Viimeisen Wurmin jäätikön ja ilmaston lämpenemisen jälkeen Mesolithicissa nostraattiset heimot asettuivat koko Aasian ja Euroopan laajalle alueelle; he työnsivät syrjään ja rinnastuivat osittain heihin, jotka olivat asuneet siellä aiemmin. Nostraattiset heimot muodostivat tässä historiallisessa prosessissa useita erillisiä alueita, joilla erityisten kieliperheiden muodostuminen alkoi. Suurin heistä,

indoeurooppalainen kieliyhteisö, alkoi muodostua Etelä-Uralista ja sitten «Suurista stepistä» – Altaista Mustallemerelle.

Hyvin pitkään tällainen muinaisten ihmisten kielellinen yhteisö muodostui suuren Uralin – Altai – alueelle, josta heidät tunnettiin myöhemmin indoeurooppalaisina – ariaaneina. Tämä on noin 8—5 vuosituhatta eaa, 4—3 vuosituhatta eaa tämä yhteisö alkoi hajota, myöhemmin heidät jaettiin itäiseen kieliryhmään (iranilaiset, armenialaiset, tadžikit, intialaiset jne.), länsieurooppalaisiin (kreikkalaiset, saksalaiset, romantiikan kansakunnat jne.), slaaviin (venäläiset, bulgarialaiset, puolalaiset jne.), Baltit (preussit, liettualaiset, latvialaiset jne.). Monien vuosituhansien ajan ihmisiä katosi, ilmestyi, rinnastettiin muihin etnisiin ryhmiin, erityisesti suomalaisiin ja turkkilaisiin.

«Miksi Venäjän salaperäisimmät ihmiset katosivat.» Et ole slaavia, olet itse asiassa suomalais-ugrilainen! "– Venäjän naapurimaiden saman maan asukkaat osoittavat usein mielenkiinnolla tällaisia mielenkiintoisia syytöksiä. Ja sitten on pitkiä argumentteja, jotka Kievan Rusin aikana suomalaiset heimot asuivat nykyisen Keski-Venäjän alueella, joiden oletetaan olevan nykyisten venäläisten esi-isiä. On selvää, että sellaista merkityksellistä ja primitiivistä demagogista tekniikkaa käytetään yksinomaan propagandan tarkoituksiin huvittamiseksi yhtenäinen eikä vielä täysin muodostettu kansallinen identiteetti. Lenta.ru kertoo miksi tällaiset väitteet ovat kestävämpiä, mutta samalla antavat meille mahdollisuuden muistaa varhaisen historiamme vähän tunnetut sivut... Me kaikki tiedämme, että Volgan ja Okan yhdistyksestä on tullut paitsi Venäjän ydin. valtio, mutta myös paikka, jossa venäläiset ihmiset muodostivat ja astuivat historialliselle areenalle, mutta jos tarkastellaan tarkkaan Keski-Venäjän karttaa, huomaat hämmästyttävän säännöllisyyden – toponyymejä (maantieteilijöiden nimiä) on erittäin paljon eskih tilat) ovat selvästi ei-slaavilaista alkuperää. Esimerkiksi – Moskova, Oka, Yakhroma, Veksa, Lehta, Nero, Tolgobol, Nerekhta, Pechegda, Kineshma, Kostroma, Chukhloma, Palekh, Ukhtoma, Shuya, Valdai, Seliger, Kirzhach, Klyzma, Koloksha, Khokhloma, Vireya, Pakhra monet muut. Ja jos tarkastelet tuhat vuotta sitten historiallista karttaa, huomaat, että kyseinen alue oli tuolloin melkein yksinomaan Muromin, Meshcheran ja Merian heimojen asuttama. Siksi monet yllä olevista toponyymeistä ovat suomenkielisiä alkuperää. Ja jos Meshcheran ja Muromin nimet ovat säilyneet nykypäivään Moskovan alueen luonnollisen alueen ja Vladimirin alueen kuuluisan kaupungin nimissä, niin kaupungista ei ole jäljellä melkein mitään. Muinaisina aikoina Meri-heimo miehitti laajan Zalesye-alueen Moskovan joen rannalta nykyaikaisen Zvenigorodin alueella Volgaan ja Galich-järveen. Muuten, nykyistä Kostroman alueen Galichia, jonka modernin Galichin maahanmuuttajat perustivat Ukrainan Ivano-Frankivskin alueelle (juuri häneltä ilmestyivät nimet Galichina ja Galicia), kutsuttiin alun perin Galich Merskyksi. Merya asui pienissä siirtokunnissa lukuisten jokien ja järvien rannoilla yrittäen olla menemättä pitkälle tiheään metsään. He harjoittivat pääasiassa keräilyä, metsästämistä, kalastusta ja karjankasvatusta. Arkeologien mielestä ennen slaavien ilmestymistä nykyisen Keski-Venäjän maatalous puuttui melkein. Tämä ei ole yllättävää: aluetta pidettiin pitkään vaarallisen maatalouden alueena. Epäsuotuisten ilmasto-olosuhteiden vuoksi paikalliset maaperät tuottivat usein erittäin heikkoja satoja. Merya oli edelleen pakanallista, pyhien kivien kultti oli laajalle levinnyt heidän keskuudessaan. Yksi niistä – sininen kivi – on säilynyt Pleshcheyev-järven rannalla lähellä Pereslavl-Zalesskya ja on edelleen pyhiinvaeltajien palvontapaikka. Kuolleet ihmiset poltettiin suurilla rituaalisilla nuotioilla joen ja järvien rannalla. Tutkijat pitävät Sarskojeen muinaista ratkaisua, Merian heimokeskusta, joka oli olemassa Nero-järven etelärannalla Jaroslavl-alueella 7. vuosisadalta lähtien, missä arkeologit löysivät suuren määrän hopeakolikoita Euroopasta. Historian tutkijat keskustelevat edelleen siitä, mitä sitten tapahtui Sarskoje-linnoitukselle, oliko sillä mitään tekemistä läheisen Rostovin Suuren kanssa, joka ilmestyi 9. vuosisadalla. Zalesyen slaavilainen kolonisaatio alkoi ensimmäisen vuosituhannen lopulla jKr. Se kulki aalloissa kolmesta suunnasta. Ensinnäkin luoteesta ja lännestä (nykyisestä Veliky Novgorodista ja Smolenskista tulivat tänne Ilmen-slovenit ja krivichi). Sitten etelästä tulivat pohjoiset Vyatichi ja Radimichi. Ja lopuksi, jo Venäjän vanhan valtion aikana, eteläisen ja lounaisen Venäjän asukkaiden joukkomuutto alkoi Volga-Ok-

alueella. On uteliasta, että he antoivat usein syntymäpaikkojensa nimet täällä rakennetuille uusille kaupungeille: Jo mainitun Galichin lisäksi nämä ovat Vladimir, Pereyasavl, Peremyshl, Vyshgorod ja monet muut. Slaavien siirtäminen alueelle oli niin laaja, että jopa Mongolia edeltäneellä aikakaudella heidän lukumäärän dominoinnistaan tuli tässä epäilemättä... Mitä sitten tapahtui suomalaisille alkuperäiskansoille? Mihin se meni: tuhoivatko muukalaiset sen, assimboivatko he sitä vai menikö se pidemmälle metsiin? Ilmeisesti tämän alueen slaavilainen kehitys oli rauhallista, mikä ei sulkenut pois yksittäisiä yhteenottoja ja konflikteja. Arkeologiset todisteet osoittavat, että slavit ja suomalaiset asuivat pitkään yhdessä tai vierekkäin. Esimerkiksi Timerevsky-asuinalueella lähellä Jaroslavlia (itse kaupungin perusti Rostovin prinssi Jaroslav viisas pienen suomalaisen asutuskeskuksen paikalle), tutkijat löysivät sekä slaavilaisia että merialaisia että skandinaavisia hautauksia. Jälkimmäisen osalta tämän ei pitäisi olla yllättävää – viikinkit hallitsivat pitkään tätä aluetta. Ilmeisesti koska suomalaisten heimojen Zalesia-asukasluku oli erittäin heikko, slaavilaisten asuttamisen alkaessa heidät lopulta katosivat uusien tulokkaiden joukossa.

Tällaisen nopean omaksumisen ei pitäisi yllättää: Sen lisäksi, että slaavia oli paljon enemmän, he olivat korkeammalla yhteiskunnallis-poliittisella kehityksellä kuin alkuperäiskansoja. Esimerkiksi historioitsija Vasily Klyuchevsky kirjoitti, että luonnonvaraisilla suomalaisilla heimoilla «ei ollut veche-kokouksia», mikä on ominaista Kiovan, Tšernigovin tai Rostovin ja Suzdalin asukkaille. Zalesyen kehityksen aikana slaavilaiset kolonistit asettuivat pääasiassa vapaille alueille, mutta paikallisen suomalaisen väestön jo kehittämisiin maihin. Ehkä juuri tästä syystä jokin Meryan osa, joka asui pitkään Volgan ja Okan välissä, lähti sitten kauempana Volgan alueen läpäisemättömiin metsiin. Jotkut tutkijat identifioivat nämä ihmiset nykyaikaisten marien tai jopa mordvalaisten (Erzya ja Moksha) kanssa. Jotkut tutkijat uskovat, että Meria jätti kielellämme edelleen vaikuttavan perinnön. Esimerkiksi vain itäslaaveilla on suomalais-ugrilaisille kielille ominainen leksinen «minulla». Ja todellakin puolalainen, tšekki tai kroatia sanoo tällaisessa tapauksessa «Minulla on». Meryanin kielen vaikutus selittää myös maskuliinien substantiivien declélessin erityispiirteet, missä genitiivitapauksessa yhdessä yleisen slaavilaisen muodon -u, -th (monet ihmiset, tuo teetä) kanssa on tyypillinen suomalainen variantti -a, -i (monet ihmiset, tuovat teetä). Tämän teorian puolustajat johtavat myös moniin venäjän murteissanoihin suomen kielistä. On vaikea arvioida kuinka totta tämä on – meryan kieli ei ole säilynyt nykypäivään eikä ole jättänyt luotettavia kirjallisia lähteitä. Hänen kaikujaan ei ollut mahdollista löytää venäjän kielen paikallisista murteista, ja joidenkin harrastajien yritykset palauttaa tai rakentaa Meryanin leksinen järjestelmä tieteellisessä mielessä ovat kyseenalaisia. Kysymys Merian ja muiden suomenkielisten kansojen osallistumisesta venäläisen kansan etnogeneesiin on edelleen kiistanalainen. Venäjän kansanperinnässä ei ole selviä ja selviä kaikuja yhteyksistä suomalaisiin heimoihin, jotka asuivat tällä alueella ennen slaavien saapumista. Todennäköisesti tämä vahvistaa jälleen kerran heidän mahdollisen assimilaation nopean ja luonnollisen luonteen... Meryanin etnofuturismin liike on kuitenkin viime vuosina kehittynyt nopeasti Venäjällä, ja kiinnostus suomalais-ugrilaisten kansojen historiaan on lisääntynyt huomattavasti. Tämä käy ilmi myös yksittäisten harrastajien toiveesta osoittaa, että merijalaisten osuus Venäjän kansan muodostumisessa oli huomattavampi kuin yleisesti uskotaan. Jotkut jopa yrittävät rakentaa keinotekoisesti uusia etnisiä identiteettejä (esimerkiksi katskaarit Jaroslavlin alueella) ja todistaa, että he yhdessä sitsaarien ja mologtsialaisten kanssa olivat edelleen Meryanin kansan ainoita suoria jälkeläisiä. Joka tapauksessa Venäjän historian kynnyksellä Meryan vaikutus maamme jatkokehitykseen oli hyvin havaittavissa.

Nykyaikainen arkeologi Andrei Leontyev uskoo, että tämän pienen suomalaisen kansan historiasta on pääosin tullut Koillis-Venäjän esihistoria: «Marian aikana vallinnut asutuksen maantieteellinen sijainti, tiettyjen alueiden ulkoiset ja sisäiset suhteet määrittivät suurelta osin Rostovin ruhtinaskunnan alkuperäisen alueen ja keskusten muodostumisen piirteet.» Myöhemmin Rostovin ruhtinaskunta muutettiin Rostov-Suzdal -maaksi (Suzdal-Vladimir Venäjä), josta tuli Moskovan suuriruhtinaskunnan ja Venäjän valtion edelläkävijä. Venäjän kansan slaavilaisen

alkuperän tietämättömien kieltäjien tulee muistaa seuraava. Etnisen identiteetin määrää ensisijaisesti eivät geneetikot ja antropologit haploryhmissä ja pääkalloissa, vaan kansallinen kulttuuri ja kieli, jonka kanssa ihmiset suhtautuvat itseensä. Historia tietää monia esimerkkejä, kun täysin erilaiset etniset ryhmät osallistuivat monien suurten kansojen muodostamiseen. Huomattava venäläinen kirjailija Konstantin Ushinsky (haudattu, muuten, Kiovaan) jo 1800-luvulla viisaasti huomautti, että «suomalainen heimo... se on jonkinlainen sementti, jolle kaikki uudet pohjoiset, Euroopan valtiot asetettiin, mikä vielä enemmän koskee Venäjää. Ruotsalaiset, tanskalaiset, koko Baltian rannikkoalueen asukkaat, venäläiset – kaikki alkavat historiansa suomalaisten heimojen hiljaisella katoamisella. Näyttää siltä, että ne itse muodostavat esihistoriallisen elementin ja ovat hajallaan pimeyden mukana, joka kattaa eurooppalaisen ihmisen elämän „...“ „Et ole veljiämme“. <https://news.mail.ru/society/32637205/>».

Venäjä – suomeksi Venäjä (lue «veneia»); Viron Venäjällä (lue «venemaa», kirjaimellisesti «veneiden maa»), ilmeisesti vendeistä, vendeistä – muinaisesta slaavilaisesta heimosta; Unkarin Venäjällä (lue «orosorsag», kirjaimellisesti «rosov-maa».) Vertaa: «Nimen» Rus «osalta tässä puhutaan merirosvojoukkueesta, jonka nimi on Rurikin johtama, sattumanvaraisesti konsonantti, joka johti myöhemmin sekaannusta. Jäsenet A.M. kirjassa «Dobrynyan jalanjälkeissä» hän kirjoittaa: «Tavallisia skandinaavisia merirosvoja kutsuttiin Normanin juurikaraksi tai rutsmenamiksi (kirjaimellisesti» soutajat», tarkoittaen» ushkuyniki»). Naapureidensa, suomalaisten, joukosta sana muuttui etniseksi nimellä Ruotsi merkityksellä «Pirate Country». Katso tänään suomi-venäjä-sanakirjaa ja löydät sen Ruotsi-maan. Mutta tämä ei suinkaan ole Venäjä, vaan Ruotsi!»:

Venäjällä on monia siirtokuntia (kaupunkeja, kyliä, kyliä), joissa on ei-slaavilainen pääte-sha (esimerkiksi Kideksha, Iksha, Shileksha, Koloksha, Kovak, Yundoks jne.), Mikä on todennäköistä muinaissuomalais-ugrilaisilla kielillä tarkoitti jokea tai puroa (esimerkiksi nykyaikaisella marian kielellä «iksa» tarkoittaa virtaa). Ne kuuluvat Venäjän vanhimpiin uggro-suomalaisiin formanteihin (muodostettu loppuliite loppupään kanssa) ja ovat peräisin II – I vuosituhannelta eKr. Keski-Venäjän metsävyöhykkeelle on ominaista suomalais-ugrilainen substraatti. Suomalais-ugrilaiset heimot miehitettiin jo II – I vuosituhannella eKr. e. valtava laajuus Itä-Euroopasta. Jokien (vesimerkit), jotka päättyvät -sha, -xa, nimet ovat levinneet laajalle alueelle Okan oikealta rannalta Valkoiseen ja Barentsinmereen, mutta pääasiassa, kuten arkeologi V. V. Sedov sai selville, missä sijaitsevat myöhäisneoliittisen ajanjakson Volosovon arkeologisen kulttuurin muistomerkit. Siten on todettu, että maamme alueella vanhimmat suomalais-ugrilaiset heimot hylkäsivät tämän kulttuurin. Formantit -ma, (Ukhtoma, Andoma, Kema jne.) Ja -oga, -ega, -uga, -yuga, tarkoittaen jokea, liittyvät myös näihin heimoihin. Nykyajan suomalais-ugrilaisilla kielillä «yokki», «jooga» tarkoittaa jokea): Andoga, Lindega, Vetluga, Uftiug jne. Yleisimmän hypoteesin mukaan Oka- ja Etelä-joen, joka yksinkertaisesti tarkoitti «jokea», nimien alkuperä on virolaisia – Jögi. Mahdollinen selitys Moskovon joen alkuperästä, tästä johtuen kaupungin nimi, vanhan Itämeren sanasta «nodal river» – «mosk» – solmu, «Wandou» – joki.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.